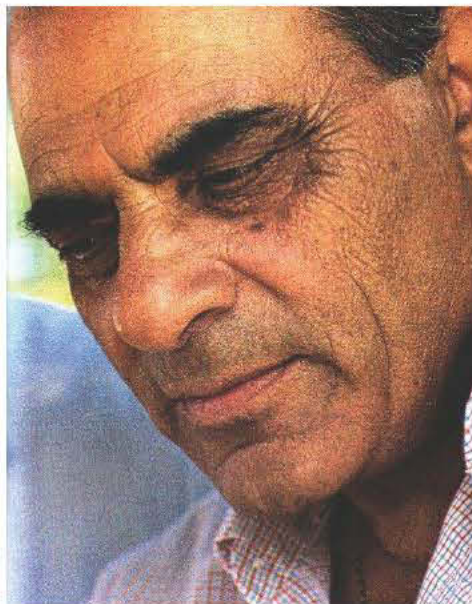

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

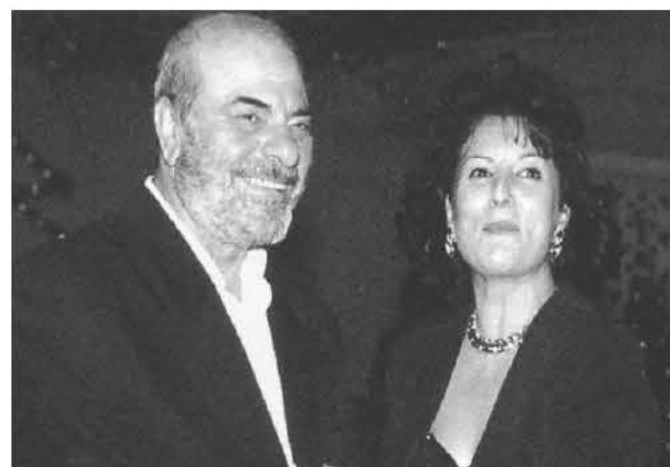
ΣΤΙΓΜΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Αριστερά: Στέλιος Καζαντζίδης. Μίλησε και συγκίνησε τους απανταχού Έλληνες αυτή «η φωνή από Χρυσάφι». Πάνω: Δύο γίγαντες της ελληνικής μουσικής, Μίκης Θεοδωράκης και Στέλιος Καζαντζίδης συνεργάστηκαν δίνοντας ό,τι μπορούσε να ακουστεί. Δεξιά: Ένωσαν τις ζωές τους, στη ζωή και το τραγούδι. Υπήρξε ένα από τα καλύτερα δίδυμα της Ελληνικής μουσικής, που πολύ αγαπήθηκε. Ύστερα χώρισαν οι δρόμοι τους. Καθένας διατήρησε στην συνέχεια της καλλιτεχνικής πορείας τους, την ιδιαιτερότητα του.

Το κοινό τους αποθέωνε σε κάθε εμφάνισή τους, τόσο στην Ελλάδα όσο και στις περιοδείες τους στο εξωτερικό.

Η δεύτερη σύζυγός του Βάσω. Του συμπαραστάθηκε στις πιο κρίσιμες του ώρες. Είχε πει τα καλύτερα λόγια ο Στέλιος για την Βάσω.

Ο Στέλιος Καζαντζίδης με την μάνα του Γεσθημανή την οποία και λάτρευε.

«Διώξε με και μη λυπάσαι τι θα γίνω μη φοβάσαι κι' αν χιονίζει και αν βρέχει, τ' αγριολούλουδο αντέχει»

«ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΕΤΑΛΛΟ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΦΩΝΗ, ΑΛΛΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΚΡΥΒΕΙ ΤΙΣ ΦΩΝΕΣ ΑΙΩΝΩΝ»: Μίκης Θεοδωράκης

Αγαπτιέ αναγνώστη καλημέρα. Σήμερα θα σεργιανίσουμε στα παλιά, και να ξαναθυμηθούμε μέσα από τους στίχους των τραγουδιών του, έναν μεγάλο καλλιτέχνη, που αγαπήθηκε φανατικά από το κοινό και μπήκε στα σπίτια και στις καρδιές των Ελλήνων όπου γης.

Πρόκειται για τον Στέλιο Καζαντζίδη (1931-2001) που ο μεγάλος Μίκης Θεοδωράκης είπε για αυτόν: «Δεν είναι το μέταλλο που έχει στην φωνή του, αλλά η καρδιά που έχει μέσα του. Αυτό το σκεύος έχει μέσα του τις φωνές αιώνων. Έχει το χάρισμα του Απόλλωνα και του Διόνυσου».

Γράφτηκαν και ειπώθηκαν πολλά για τον Στέλιο Καζαντζίδη. Χαρακτηριστικά αναφέρω δύο απλές λέξεις: «είχε φωνή χρυσάφι».

Ένα άλλο δημοσίευμα αναφέρει πως: «Με την μοναδική υφή της φωνής του, κατάφερε να εκφράσει τις αγωνίες, τους φόβους, αλλά και τις ελπίδες μιας ολόκληρης γενιάς ανθρώπων, για τους οποίους η επιβίωση δεν ήταν τόσο αυτονόητη. Οικονομικά και κοινωνικά απο-

κλεισμένοι, πρόσφυγες, εργάτες, όλοι απλοί άνθρωποι της καθημερινότητας, αναζητούσαν στα τραγούδια του, παρηγοριά για τις δυσκολίες που αντιμετώπιζαν. Και το κοινό του βέβαια δεν σταματούσε σε αυτούς».

Ας θυμηθούμε ξανά μερικά από τα τραγούδια του μέσα από τους στίχους που με την φωνή του, μας έδινε δύναμη να αντέξουμε τις δυσκολίες της ζωής αλλά και τους πόνους της καρδιάς.

Ο Στέλιος Καζαντζίδης έζησε στα χρόνια τα δικά μας, στην εποχή και της δικής μας νιότης.

Μεταφέρω δύο από τα τραγούδια του, ένα από αυτά -το πρώτο- δανείστηκα τον σημερινό τίτλο. Οι στίχοι των τραγουδιών είναι του Πυθαγόρα και την μουσική έγραψε ο Χρήστος Νικολόπουλος.

Το αγριολούλουδο
Μη με λυπάσαι διώξε με απόψε/
σαν να είμαι αγριολούλουδο/
και την ζωή μου κόψε/
Διώξε με και μη λυπάσαι/

τι θα γίνω μη φοβάσαι/
κι' αν χιονίζει και αν βρέχει/
το αγριολούλουδο αντέχει.

Υπάρχω

Υπάρχω και όσο υπάρχουν θα υπάρχω/
κι' ας βαδίζουμε σε δρόμους χωριστούς.
Υπάρχω μες στα μάτια σου που κλαίνε/
μες στα χείλη σου που καίνε/
και θα υπάρχω στα τραγούδια
που θα ακούς.

Για τον Στέλιο Καζαντζίδη η περίοδος από το 1957 έως το 1966, αποτέλεσε μια από τις πιο παραγωγικές της ζωής του. Γνωρίστηκε με την Μαρινέλλα στην Θεσσαλονίκη και έσμιξαν τόσο στην ζωή όσο και στο τραγούδι (παντρεύτηκαν τον Μάιο του 1964, χώρισαν το 1966).

Ο Στέλιος Καζαντζίδης και η Μαρινέλλα υπήρξαν ένα από τα σημαντικότερα δίδυμα της ελληνικής μουσικής. Το κοινό τους αποθέωνε σε κάθε εμφάνισή τους.

Ακόμη ένα τραγούδι του Στέλιου Καζαντζίδη, σε στίχους Ευτυχίας Παπα-

γιαννοπούλου και μουσική του Απόστολου Καλδάρα.

Αλλοτινές εποχές
Αλλοτινές μου εποχές/
αλλοτινοί μου χρόνοι/
ερωτικές μου συντροφίες
/ερωτικοί μου πόνοι.
Αχ και να ερχόσαστε ξανά
/ αυτά τα κρύα δειλινά/
που είναι η καρδιά μου μόνη.
Αγαπημένες μου φωνές/
αγαπημένα χείλη
/αχ και να φέρνατε ξανά/
μηνύματα τ' Απρίλη.

Κλείνουμε την σημερινή μας κουβέντα για τα παλιά, που ήταν μια μικρή αναφορά στον μεγάλο καλλιτέχνη του τραγουδιού Στέλιο Καζαντζίδη, προσθέτοντας ότι ο Καζαντζίδης, είχε μεγάλη αδυναμία στην μάνα του, Γεσθημανή, από την Μικρά Ασία την οποία και λάτρευε. Ο πατέρας του ήταν από τον Πόντο.

Μπάμπης Ράκης